Hvad har Kvinder naaet i de sidste 40 Aar, og hvad har de endnu tilbage at naa?

Saaledes lød det Spørgsmaal, som D. K.'s energiske og altid aarvaagne Københavnskreds i Anledning af D. K.'s forestaaende 40 Aars Jubilæum fornylig stillede og paa et talrigt besøgt offentligt Møde i Grundtvigs Hus d. 28. Septbr. fik besvaret af Repræsentanter for de forskellige Fag.

Da dette naturligvis er et Spørgsmaal, som interesserer alle D. K.s Medlemmer, har vi anmodet de forskellige Talere om at maatte aftrykke deres Manuskripter.

Den første Taler var Fru Anna Johansen, M. B., der talte om

De kvindelige Herreskræddderes Arbejdsforhold.

»De kv. Herreskrædderes Fagforening« stiftedes 1883 og er altsaa 28 Aar. Det er, saavidt jeg ved, den ældste kv. Fagforening i Danmark.

Den arbejder under meget vanskelige Forhold, fordi dens Medlemmer er Hjemmearbejdere, som kommer paa Arbejdsstedet og leverer sit Arbejde for derefter at spredes over hele Byen.

Fra 1883 til Slutningen af 1898 var Medlemstallet meget lille, men saa voksede det fra ca. 150 til 1200, og vi dristede os til at forelægge en Priskurant for Arbejdsgiverne i 1899; men disse havde ogsaa en Priskurant, som blev præsenteret os — den vi havde udarbejdet var efter de højeste Priser, som betaltes i Faget, medens det modsatte var Tilfældet med Arbejdsgivernes. Da der ikke kunde opnaas Enighed, blev Resultatet en Strejke, som varede 3 à 4 Uger, hvorefter den første Priskurant traadte i Kraft Februar 1899. Den blev der arbejdet efter i 6 Aar til 1905, hvor den blev omarbejdet af et Udvalg af Arbejdere og Arbejdsgivere og forhøjet med 8—10 pCt., tillige blev en Mængde nyt Arbejde paaført. Denne Priskurant blev opsagt fra Arbejdernes Side til Ophør 1ste Februar 1911, og en Strejke udbrød og varede i 14 Dage, hvorefter en ny Priskurant vedtoges eller rettere den gamle omarbejdedes af et Udvalg af Arbejdsgivere og Arbejdere, den er gældende til 1ste Februar 1916.

Som man ser, har der været Kampe mellem Arbejdsgiverne og os, men det hindrer ikke, at naar Kampen er endt, arbejder vi meget godt sammen, og naar der kommer Uoverensstemmelse mellem Parterne, er der et Udvalg bestaaende af 3 Fabrikanter og 3 Arbejdere, som træder sammen og ordner Tvistighederne. — Vi har ogsaa en Voldgift i Faget, men det skal siges, at det ikke har været nødvendigt at indkalde Voldgiften.

Kvinderne har meget lavere Arbejdsløn end Mændene, og man er tilbøjelig til at forklare det herhen, at Kv. ikke kan præstere saa godt Arbejde som Mændene, — men jeg tror at kunne bevise, at naar Kvinderne har faaet den samme Uddannelse, kan de ogsaa præstere det samme Arbejde.

Hvad man kan ønske i Fremtiden?

At Kvinderne kan faa den samme Uddannelse som Mændene og saa faa den samme Løn for samme Arbejde, og naar vi kommer saavidt, bliver der vel ikke spurgt, om det er Kvinde eller Mand, der har udført det — og Forskellen bliver saa: den gode eller mindre gode Arbejder.

Dette vil jeg fremtidigt arbejde hen til, men det har desværre meget store Vanskeligheder. (Fortsættes.)

Spareugen.

Vi optager med Fornøjelse nedenstaaende lille Redegørelse, som vi har fundet i Viborgblade for den 12. Okt. 1911.

»Det kan mulig interessere baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer af »Dansk Kvindesamfund« at erfare lidt om, hvordan den omtvistede »Spareuge« har formet sig i Viborg. Som Helhed har den svaret til de Forventninger, man mente at kunne stille til den; en Del Medlemmer har været interesserede i den og har enten ydet Pengebidrag eller skaffet Tilgang af nye Medlemmer, nogle endogsaa begge Dele.